

OSVOBOZENÍ

Bylo, nebylo, za deseti vesnicemi a patnácti loukami žila byla jedna malá holčička jménem Álie. Tahle holčička nebyla jako všechny děti v jejím okolí. Álie byla totiž ... no dobře byla stejná jako její kamarádi, ale to je teď úplně jedno.

Jednoho dne, když šla takhle Álie sama ze školy domů, zaslechla nějaké podivné zvuky vycházející z ulice. Nevěnovala tomu žádnou pozornost, myslela si, že si tam hrají jen nějaké děti, které zrovna přišly domů ze školky. Álie byla už skoro u domu, když na ni zrovna zavolal její kamarád a spolužák Tonda, aby na něj Ália počkala. Jenže Álii se moc dlouho čekat něchtělo. Byla totiž unavená ze školního tělocviku, ale jak viděla, že se Tonda snaží běžet do kopečka co nejrychleji umí, tak na něj počkala. Tonda, který děkoval, že na něj Álie počkala, byl celý uhnáný a vystrašený. Álie ale vůbec nevěděla proč, a taky nevěděla, jestli to chce vůbec vědět. Pomalu šli spolu k domu, bydlí totiž vedle sebe. Toník se s Álií rozloučil, už měl i vykročené, že půjde domů, když se ho Álie zeptala: „Co tě tam dole tak vystrašilo, jestli to můžu vědět?“

Tonda se nadechl a začal povídat. „No, víš jak je dole ulice pod kopcem? Slyšel jsem tam podivné zvuky, myslím jsem si, že za mnou někdo jde nebo si to jen hrají děti. Tak jsem se rozhlédl, ale nikdo nikde nebyl. Začal jsem utíkat, co jsem mohl, protože jsem se začal bát, ty zvuky se přibližovaly. Pak už jsem uviděl tebe a byl jsem rád, že na mě čekáš“. Álie nevěděla, co má říct. Byla celá ztrnulá, protože ty zvuky taky slyšela. Než něco Álie stačila říct, Tonda už byl u domu a loučil se máváním. A tak se Álie otočila a zašla do domu. Celé odpoledne přemýšlela, co jí to ten Tonda řekl, nemohla tomu pořád uvěřit. Večer, jak šla spát, nad tím přemýšlela a nemohla z toho ani strachy usnout. Ráno, když se probudila, viděla u lesa takové malé bílé třpytivé světýlko, které vypadalo jako by tančilo. Rychle si protřela oči, protože si myslela, že se jí to jen zdá. Když se podívala znovu, už tam nic nebylo, ani se nic netřpytilo. Každé ráno i odpoledne, když šla Álie do školy i ze školy, se zastavovala v uličce pod kopcem, jestli něco uslyší nebo uvidí, ale už tam nikdy nic nebylo. Takhle se Álie zastavovala pomalu měsíc a půl, pokaždé opravdu nic neslyšela. Pomalu si začala myslet, že si z ní a Tondy jen někdo pořádně vystřelil. Přestala ulici sledovat a věnovat se jí. Stalo se to ve stejný den jako předtím, jen jinému kamarádovi než Tondovi tentokrát to byl Honza.

Álie se to dozvěděla ten večer a nějak nad tím nemohla nepřemýšlet. Na druhý den ráno se Álie vzbudila a nemyslela na to. Jenže u lesa na tom samém místě jako předtím byl třpyt, který se pohyboval směrem do lesa a pomalu mizel. Začala se bát. Jenže to by nebyla Álie, ta malá statečná holčička, která se domluvila s kamarády Tondou, Honzou, Lud'ou i Kamčou, že to půjdou omrknout. Chodili okolo lesa celé odpoledne, ale nic nenašli. Když jim byla zima, šli se ohřát ke Kamči domů na teplý čaj s medem. Jen co čaj všichni vypili, kluci vymysleli, že se půjde ještě pouštět drak. Večer, jen co přišla Álie domů, se jí maminka ptala: „Co jste to tam u toho lesa hledali?“ Álie věděla, že jí to maminka ani přicházející tatínek nebudou věřit, tak si vymyslela, že šli sbírat kaštany na zítřejší vyrábění zvířátek.

Álii to nedalo spát, stále si říkala: „Přece jsem to slyšela i viděla, nic se mi nezdálo!“ O týden později, když rodiče odjeli za tetičkou do nemocnice, se Álie vydala k lesu sama. Od odpoledne ho obcházela dokolečka a nic nemohla najít, když najednou uviděla na zemi třpytící se kamínek. Zvedla ho, zakoukala se do něj a najednou viděla další, další a pak ještě dalších pět. Tyhle kamínky jí dělaly cestičku do samotného hlubokého lesa. Álie si toho ani nevšimla, ale když se otočila, viděla už jen v dáli svůj dům. Když už se jí žádný kamínek neukazoval, dívala se Álie zmateně kolem sebe, nemohla tomu stále věřit, že se ty

třpytivé kamínky objevují jen jí. Najednou zaslechla melodii neznámé hudby, kamínky se ještě víc rozzářily a začaly jakoby hořet a zároveň chladit jako led.

Álie se lekla a tak je odhodila na zem. Před Álií se objevila krásná neznámá víla s blond dlouhými vlasy, které jí svítily jako zapadající slunce. Na sobě měla oblečené krásné svatební šaty a k tomu střevíčky na ples. Álie zůstala nehybně stát, jak byla v šoku, nevěděla jestli tomu má věřit nebo se jí to jen zdá. Chtěla se neznámé víly dotknout jenže víla se rychle tanečním krokem odtáhla. Álie se se strachem v hlase zeptala: „To jsi ty, ta co dělá ty strašidelné zvuky v ulici pod kopcem? To ty svítíš potom u lesa jako třpytící se rybník, na který svítí sluníčko!“ Víla nic neříkala, šlo vidět, že se bojí stejně jako Álie. Po chvíli se přiblížila víla k Álii a vyzývala jí, aby se nebála. Álie se jí opět snažila dotknout, tentokrát se víla už nechala, potáhla Álii k sobě a začaly spolu tančit. Víla byla ráda, že s ní Ália tančí a že už se jí nebojí. Navečer, jak se začalo stmívat, začala víla mizet. Ještě před tím než zmizela, řekla: „Děkuji ti, že jsi mě vysvobodila ze zlého zakletí místního zla. Mohla jsem se objevit jen tobě, nebála jsi se mého třpytu, ale hlavně, protože jsem byla spojená s tvým pokojem. Děkuji ti.“

Álie vůbec netušila, co se to vlastně stalo, stále si říkala: „Tohle není pravda, to se nikdy nestalo!“ Přišla domů, sedla si doprostřed gauče a snažila se tomu všemu porozumět, uvědomit si co se vlastně stalo. Za chvíli přijeli i její rodiče.

Další den ráno se Álie podívala z okna, jestli náhodou neuvidí nějaký třpyt, ale nic neviděla. Dívala se i celý druhý týden, ale stále nic. Nemohla uvěřit tomu, že se to vážně stalo. Přece jen ona vysvobodila neznámou vílu, která byla už několik let zakletá. Álie věděla, že tote jí nikdy nikdo neuvěří a proto to nikomu neříkala. Bylo to její takové první tajemství.

Od té doby se v ulici pod kopcem nic nestalo, ani nebyly slyšet žádné strašidelné zvuky. A jediný, kdo věděl o tom, kdo za to mohl, byla právě Álie, která bydlela nedaleko této ulice a měla krásný výhled do lesa.

Nikola Trávníčková